పరిమళించని పసిడి మొగ్గ

ఎల్. సుకన్య

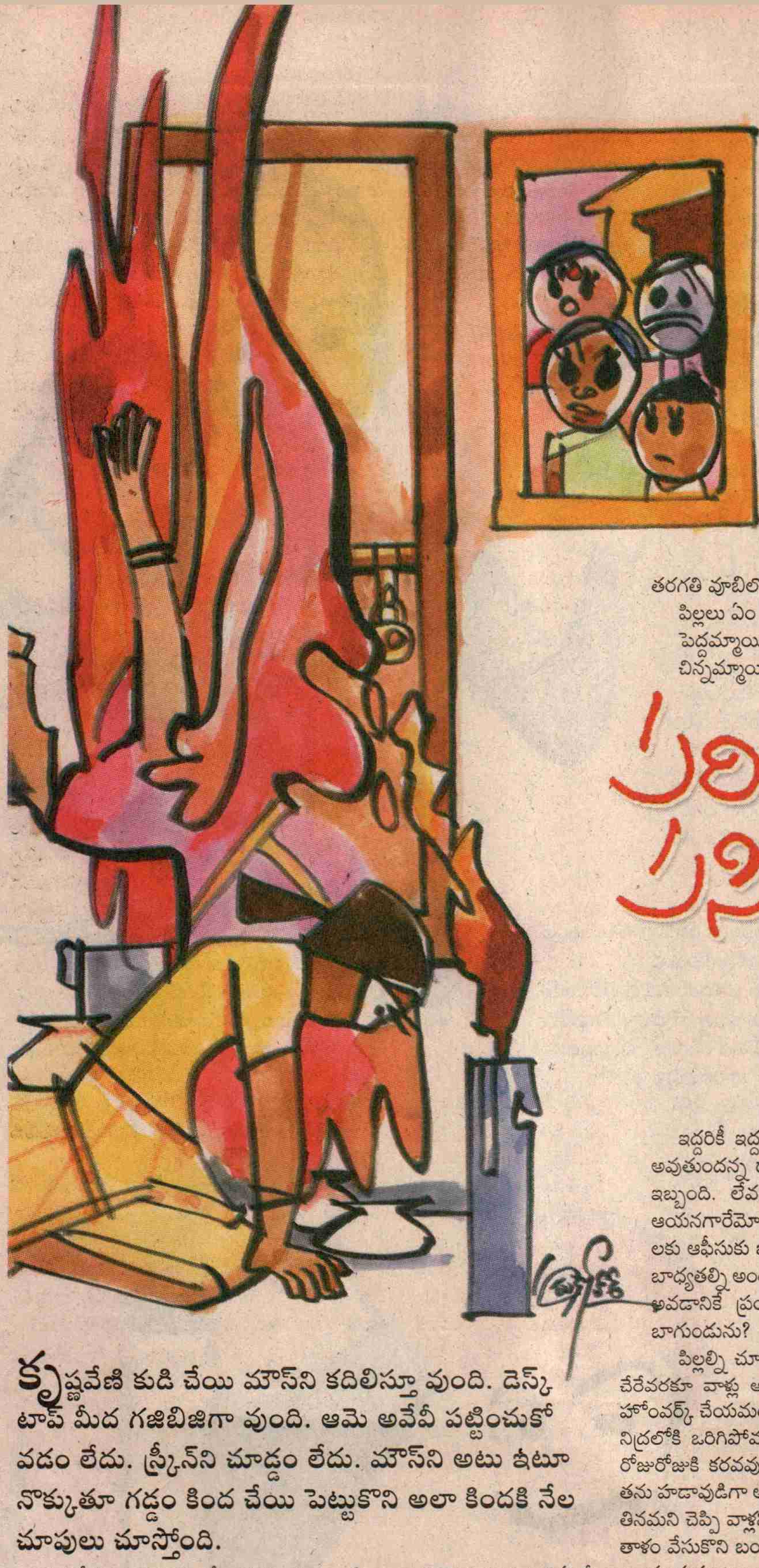

కృష్ణవేణి కుడి చేయి మౌస్‌ని కదిలిస్తూ వుంది. డెస్క్ టాప్ మీద గజిబిజిగా వుంది. ఆమె అవేవీ పట్టించుకోవడం లేదు. స్క్రీన్‌ని చూడ్డం లేదు. మౌస్‌ని అటు ఇటూ నొక్కుతూ గడ్డం కింద చేయి పెట్టుకొని అలా కిందకి నేల చూపులు చూస్తోంది.

కృష్ణవేణి అంతరంగంలో అవ్యక్తమైన అలజడి. బాధాకరమైన సంఘటన ఏదో జరిగినట్లు మనసుని తొలుస్తున్న బాధ. పనిలో నిమగ్నం కాలేకపోతోంది. అసలు ఆరోజు ఆఫీసుకి రాబుద్ధి కాలేదు. కానీ తప్పదు. శెలవులు ప్రాబ్లం. అసలు ప్రతి రోజూ ఆఫీసుకు బలవంతంగా రావడమే. పెళ్లికి ముందు, తర్వాత కూడా వున్నంతలో మంచి చీరలు కట్టుకొని నీట్‌గా వుత్సాహంగా ఆఫీసుకు వచ్చేది. మరింత ఉత్సాహంగా అటు ఇటూ అందరితో మాట్లాడుతూ సరదాగా తిరిగేది. కానీ ఇద్దరు పిల్లలు వెంట వెంటనే పుట్టాక వుత్సాహమంతా తుంగలో తొక్కినట్లయింది. పిల్లల ఆలనా పాలనా చూసి, స్కూలుకు పంపి అంట్లుతోముకుని, బట్టలు వుతుక్కుని అన్నీ సర్దుకుని తాళాలు వేసుకొని బయటపడాలంటే ఒక మహాయజ్ఞం చేసినట్లుగా వుంది. అలసటగా అనిపిస్తోంది. తినడానికి టైంలేక చిన్న బాక్స్‌లో భోజనం సర్దుకొని బస్ కోసం పరుగెత్తాలంటే ఎంతో భారంగా వుంది. కాళ్లు ముందుకు గబగబా సాగడం లేదు. అందులోనూ పిల్లలకి శెలవులిచ్చినప్పుడు వాళ్లని వదిలిరావాలంటే మరింత కష్టంగా వుంది. హాయిగా పిల్లలకి కబుర్లు చెపుతూ, వాళ్ల కమ్మని మాటలు వింటూ, వాళ్లకి కావల్సినవి వండి పెడుతూ ఎంత ఆనందంగా గడపొచ్చు? వెధవ వుద్యోగం..చచ్చేటంత చాకిరీ. ఈ కంప్యూటర్ ముందు కూచుని కూచుని కళ్లు, కాళ్లు నొప్పి, నడుం పీకడం ఏం చేస్తాం...ఖర్మ...భగవంతుడు మమ్మల్ని మధ్య తరగతి వూబిలోకి ఇలా బ్రతకమని కుమ్మేశాడు.

పిల్లలు ఏం చేస్తున్నారో?

పెద్దమ్మాయి శ్రావణికి ఆరు సంవత్సరాలు.

చిన్నమ్మాయి శ్రావ్యకి ఐదు సంవత్సరాలు.

ఇద్దరికీ ఇద్దరూ...పొద్దున్నే నిద్ర లేవరు. పాలు తాగరు...స్కూలుకు టైం అవుతుందన్న ధ్యాస వుండదు. అల్లరి, ఆటలు ఎక్కువ. శెలవులు వస్తే మరీ ఇబ్బంది. లేవనే లేవరు. తనకేమో ఆఫీసు టైం అవుతూ వుంటుంది. ఆయనగారేమో మగమహారాజులా మసలుతారు. వుదయం ఎనిమిది గంటలకు ఆఫీసుకు బయలుదేరితే తిరిగి ఇల్లు చేరేది రాత్రి ఎనిమిది తర్వాతే. ఇంటి బాధ్యతల్ని అంతగా పట్టించుకోరు. ఇంట్లో వున్న కాసేపూ టీవి చూస్తూ రిలాక్స్ అవడానికే ప్రయత్నిస్తారు. ఏం చెయ్యరు? కొంచెం సాయం చేస్తే ఎంత బాగుండును?

పిల్లల్ని చూస్తుంటే ఒక్కోసారి జాలేస్తూంటుంది. సాయంత్రం తను ఇల్లు చేరేవరకూ వాళ్లు అక్కడా ఇక్కడా ఆడుకుంటూ గడపడం, తను వంట చేస్తూ, హోంవర్క్ చేయమంటూ వేధించడం, వాళ్లు వాళ్ల నాన్నతో బాటు అన్నం తినీతినక నిద్రలోకి ఒరిగిపోవడం. పిల్లల్తో ఆప్యాయంగా మాట్లాడి, లాలించే సందర్భాలు రోజురోజుకి కరవవుతున్నాయి. పిల్లలకి శెలవులిస్తే వాళ్లు నిద్ర లేచే సమయానికి తను హడావుడిగా ఆఫీసుకు పరుగులు పెట్టడం, టేబుల్ మీద అన్నం కూరలు పెట్టి తినమని చెప్పి వాళ్లని లోపల బంధిఖానాలో వుంచినట్టు వుంచి బయట తలుపుకు తాళం వేసుకొని బయలుదేరటం.

తలచుకుంటూంటే ఎంతో అసంతృప్తిగా వుంది. ఎన్నో విలువైనవి కోల్పోతున్నట్లుగా వుంది.

ఉద్యోగం మానేద్దామన్పిస్తూ వుంటుంది ఒక్కోసారి. కానీ తప్పదు. ఇద్దరు పిల్లలు. వాళ్ల చదువులతో పాటు ఆర్థిక సమస్యలు, బరువు బాధ్యతలు పెరుగు

తుంటే ఇద్దరం వుద్యోగాలు చెయ్యకపోతే ఎలా? కూడు సంగతి ఎలా వున్నా ముందు గూడుకు అద్దె చెల్లించాలిగదా?

ఏమిటో ఈ రోజు మరీ దిగులుగా వుంది. త్వరగా ఇంటికి వెళ్లాలన్పిస్తోంది. తను ఆఫీసుకు బయలుదేరే ముందు లేపగా...లేపగా అప్పుడే నిద్ర లేచారు. పాలు కలిపి టేబుల్ మీద పెట్టి తాగమని హ్యాండ్ బ్యాగ్ భుజాన వేసుకొని బయటకు వచ్చింది.

ఇంటికి తాళం వేస్తుంటే శ్రావ్య కిటికీ లోంచి చూస్తూ 'అమ్మా, ఈ రోజు తాళం వెయ్యకే...మేం అస్సలు బయటకు వెళ్లం.... ఎవ్వర్నీ లోపలకు రానియ్యం... ఇంట్లోనే ఆడుకుంటాం'' అంది.

తాళం చేతులు బ్యాగులో వేసుకుంటూ ''అల్లరి చేయకుండా ఆడుకోండి. నేను త్వరగా వచ్చేస్తా'' అని కిటికీ దగ్గరకు వస్తూ

''ఎప్పుడూ అలాగే అంటావు. కాని రావు. అన్నీ అబద్ధాలే చెపుతావు''

''లేదు లేదు ఈరోజు తప్పకుండా త్వరగా వస్తా. కొట్టుకోకండి''

అంతలో శ్రావణి, శ్రావ్య వెనక నిలబడి అంది '' అమ్మా...అమ్మా...మేం ఈరోజు అన్నాల ఆట ఆడుకుంటాం. మేం వండిన అన్నం, పప్పు నువ్వూ, నాన్న తినాలి''

''మేం వండినవి మీరు తింటేనే నువ్వు వండిన అన్నం మేం తింటాం'' అంది శ్రావ్య

''అలాగే...కొట్టుకోకుండా ఆడుకోవాలి''

''అన్నం పప్పు వండుతామమ్మా'' శ్రావణి చెప్పింది మళ్లీ.

''సరే...సరే...'' కృష్ణవేణి వాచీ చూసుకుంటూ అన్నది.

''మరి కందిపప్పు డబ్బాలో నుంచి తీసుకుంటాం''

''నాన్నా, నువ్వు తప్పకుండా తినాలి''

''సరే...టాటా...బై'' గేటు వైపు గబగబా నడుస్తూ చెప్పింది.

''తినకపోతే వూరుకోం'' శ్రావ్య గట్టిగా అరిచింది.

''అమ్మా..అమ్మ ఒక్క ముద్దిచ్చి వెళ్లవా? ప్లీజ్'' వెనుక నుంచి శ్రావణి స్వరం వినిపిస్తుంటే ''సాయత్రం...సాయంత్రం'' అంటూ ముందుకు పరుగు లాంటి నడక సాగించింది కృష్ణవేణి. అబ్బా...అప్పుడే ఎండ చుర్రు మంటోంది అనుకుంటూ..

''పిల్లలు ఏం చేస్తున్నారో?'' సీట్లో అసహనంగా కదిలింది.

ఎండాకాలం శెలవులొస్తే అక్కడ పోర్షన్లలో వాళ్లు వూరికి వెడుతుంటారు. దగ్గరే కాబట్టి అంత ఖర్చు వుండదు వాళ్లకి. కానీ తనకు అలా కాదు. ఇచ్ఛాపురం, శ్రీకాకుళం జిల్లా. బోలెడంత డబ్బు ఖర్చు. శెలవులంటే స్కూళ్లకి డబుల్ ఫీజు కట్టాలి. వూరెళ్లాలంటే పిల్లలకి బట్టలు కొనాలి. అదే వూళ్లో వుంటే రెండు జతల పాత ఫ్రాకులతో, పాత యూనిఫాంతో నడిచిపోతుంది. వూరెళ్లినప్పుడు పిల్లలు పాత ఫ్రాకులు వేసుకుంటే అమ్మ ఏమనుకుంటుంది? ఇరుగు పొరుగు ఏమనుకుంటారు? తల్లీతండ్రీ ఇద్దరూ వుద్యోగాలుచేస్తున్నారు. హైదరాబాద్లో వుంటున్నారు. పిల్లలకి సరైన బట్టలు కూడా కుట్టించలేదని అనుకోరూ? ఇక్కడి పరిస్థితి వాళ్లకేం తెలుసు? ఇంటి అద్దెకి, స్కూల్ ఫీజులకి, బియ్యం కొనడానికే తన జీతం సరిపోతుంది. ఆయన జీతం ఏమవుతుందో ఆయనకే తెలియాలి. ఏదడిగినా విసుక్కుంటారు. ప్రతి ఆదివారం సాయంత్రం రైతు బజారుకు వెళ్లి నాలుగు రకాల కూరగాయలు తీసుకొచ్చి పడేస్తారు. నెలకోసారి వెచ్చాలు తీసుకువస్తారు. వాటితోనే సర్దుకోవాలి. మధ్యలో ఏమవసరం వచ్చినా తను చూసుకోవాల్సిందే. టీవీ కేబుల్ కనెక్షన్కి మాత్రం డబ్బులు కడతారు. ఏది కట్టినా కట్టకపోయినా. ఆఫీసులో చిన్న చిట్టీ ఏదో వున్నట్టుంది. ఏమీ చెప్పరు.

పిల్లల్ని అమ్మ దగ్గరకు పంపాలనే వుంది. తీసుకు వెళ్లి వదిలి రావాలి. నాలుగురోజులు శెలవు పెట్టాలి. అంతకు మించి శెలవు పెట్టడానికి కుదరదు. పిల్లలకి వంట్లో బాగాలేకపోయినా, ఆయనకి ఏదైనా ఇబ్బంది వచ్చినా, బంధువులు ఎవరొచ్చినా తను శెలవు పెట్టాల్సిందే. అందుకే తల నొప్పి వచ్చినా, జ్వరం వచ్చినా, వంట్లో ఎలా వున్నా ముక్కుతూ మూలుగుతూ తను ఆఫీసుకు వస్తుంది. పర్సులో పదిరూపాయలు ఖర్చు కాకుండా ఎంత జాగ్రత్తగా వుంటుందో...అంతకంటే జాగ్రత్తగా శెలవుల్ని వాడుకుంటుంది. జీత నష్టాన్ని భరించే స్థితిలో లేదు మరి.

పిల్లల్ని అమ్మ దగ్గర వుంచితే తనకెంత హాయి? ఎంత నిశ్చింత? వాళ్లకి కూడా ఎంతో హాయిగా వుంటుంది. అమ్మ వున్నంతలో ఎంతో చక్కగా, ప్రేమగా చూసుకుంటుంది. అమ్మ ఖర్చుల్ని భరించే స్థితిలో లేకపోయినా తీసుకొచ్చి దిగబెడుతుంది కూడా. పాపం ఒంటరి జీవితం. తమ్ముడు, మరదలు వచ్చాక అమ్మ గురించి పట్టించుకోవడం ఎప్పుడో మానేశాడు. ఇక్కడికి వచ్చి వుండమంటే వుండదు. అల్లుడి ఇంట్లో వుండడం మర్యాదగా వుండదని, ఎప్పుడొచ్చినా రెండు రోజుల కంటే ఎక్కువ వుండదు. అమ్మ ఏం చేస్తోందో? వేసవి కాలం శెలవులకి పిల్లలకి పరీక్షలు అయిన వెంటనే తీసుకువచ్చి దిగబెట్టి వెళ్లు. నాకు అంత ఆరోగ్యం బావుండడంలేదని ఇప్పటికే రెండు సార్లు ఫోన్ చేసింది. పిల్లల్ని తీసుకుని వెళ్లి రావాలి. ఎలాగైనా.. సరెండర్ లీవుకు అప్లయ్ చేసి చాలారోజులైంది. ఆ డబ్బులు వస్తే వెళ్లి రావచ్చు.

పిల్లల్ని ఇంట్లో వుంచి తాళం వేసి రావడం అంటే వాళ్లని జైల్లో వుంచినట్లే గదా! వున్నవే రెండు రూములు. ఏం చేస్తున్నారో? కొట్టుకుంటున్నారో ఏమో? అన్నం తిన్నారో లేదో? టేబుల్ మీద అన్నీ పెట్టే వచ్చింది. పప్పు చారు, దొండకాయ కూర. పెద్దదానికి పప్పుచారు ఇష్టం. చిన్నదానికి దొండకాయ కూర ఇష్టం. వేయించిన మరమరాలు, పల్లీలు కూడా టేబుల్ మీదే పెట్టింది. ఆడుకుంటున్నంత సేపూ బాగానే ఆడుకుంటారు. పోట్లాట మొదలైతే మాత్రం రణరంగమే. జుట్లు,ఫ్రాకులు పీక్కుంటారు. చిన్నది మహా రాక్షసి. ఏది చేతి కందితే అది విసిరికొడుతుంది. ఇంతకు ముందు ఒకసారి బెండకాయ పులుసు మొత్తం శ్రావణి నెత్తి మీద పోసింది. ఇప్పుడు పప్పు చారు గిన్నె మొత్తం టేబుల్ మీద పెట్టి వచ్చింది. చిన్న గిన్నెలో పోసి పెడదామనుకుంది. కానీ కుదరనే లేదు. దొర్లించరు కదా? పాపం పెద్దది మెతక. దాని జడలో ఒక్క పువ్వు వుండనివ్వదు. ఒక్క పక్కపిన్ను వుండనివ్వదు. పెద్దదానికి చిన్నదాన్ని ఎదుర్కోవడమే చేతకాదు. ఏడ్వడం మాత్రం బాగా తెలుసు. మొద్దు మొఖం. ఎప్పుడు నేర్చుకుంటుందో ఏమో? పొద్దున ముద్దు అడిగింది. ఇచ్చి వుంటే ఎంత బావుండేదీ?

రోజులు అసలే బావోలేవు. చిన్నా, పెద్దా వయో బేధం లేకుండా అరాచకాలుజరుగుతున్నాయి. పసి మొగ్గల్ని సైతం కామాంధులు నలిపేస్తున్నారు. తలు చుకుంటేనే భయం వేస్తోంది. అందుకేగా పిల్లల్ని లోపల వుంచి తాళాలు వేసి రావడం. అయినా ఈ రోజుల్లో తాళాల వల్ల భద్రత అంతంత మాత్రమే. ఒక్క పిడి గుద్దుతో వూడి వస్తున్నాయి. నా పిల్లలకి ఏదో ఆపద జరుగుతున్నట్లుగా అనిపిస్తోంది. ఏ పోకిరీ వెధవైనా పిల్లలు ఒంటరిగా వున్నారని కనిపెట్టి తాళాలు పగులకొట్టి ఇంట్లోకి ప్రవేశించలేదుగదా! నా పిల్లలకి ఏమీ జరుగలేదు కదా!

కృష్ణవేణి భయంతో వణికిపోయింది. సీట్లో అసహనంగా కదిలింది. 'భగవాన్ నా పిల్లలకి ఎటువంటి అపకారం జరగకుండా చూడు స్వామీ! నీకు శతకోటి దండాలు స్వామీ' ఖర్చు ఎంత అయినా సరే, అప్పు తర్వాత తీర్చుకోవచ్చు. త్వరగా పిల్లలిద్దర్ని అమ్మ దగ్గర వదిలిరావాలి. త్వరగా ఎన్ క్యాష్మెంటు డబ్బులు వస్తే బావుండును. వెంటనే ఆదివారం కల్సి వచ్చేలా చూసుకొని పిల్లల్ని తీసుకువెడతాను. డబ్బులు ఎప్పుడు వస్తాయో తెలిస్తే ఈవారమే బయలుదేరవచ్చు. కృష్ణవేణి సీట్లో నుంచి లేచింది. ఒపి సెక్షన్కి వెళ్లింది. బిల్లు పాసయింది. రేపో, మాపో డబ్బులు వస్తాయని చెప్పారు. ఆనందపడింది కృష్ణవేణి. అయినా మనసు ఎందుకో భారంగా వుంది. ఏమిటో అనీజీగా వుంది.

కృష్ణవేణి భయంతో వణికి పోయింది. సీట్లో అసహనంగా కదిలింది. 'భగవాన్ నా పిల్లలకి ఎటువంటి అపకారం జరగకుండా చూడు స్వామీ! నీకు శతకోటి దండాలు స్వామీ' ఖర్చు ఎంత అయినా సరే, అప్పు తర్వాత తీర్చుకోవచ్చు.

తిరిగి వచ్చి సీట్లో కూర్చోబోతుంటే, ఆ హాల్లో చివరనున్న సెక్షన్ నుండి అరిచారు. 'ఏమండీ కృష్ణవేణి గారూ, మీ ఇంటి నుంచి ఫోన్'

''ఇంటి నుండి ఫోనా? ఎవరు? మా వారా?'' అంది అటు నడుస్తూ.

''కాదు..కాత్యాయిని గారట''

ఫోన్ అందుకోగానే...కాత్యాయని అంది. ''కృష్ణవేణి గారూ మీరు అర్జంటుగా ఇంటికి రావాలి. ఆలస్యం చేయకండి'' ఆ స్వరంలో తొందరపాటు.

కృష్ణవేణి షాక్ తగిలినట్లు అయింది. అప్రయత్నంగానే అడిగింది. ''ఏం జరిగింది''

''మీ పెద్దమ్మాయి శ్రావణికి వళ్లు కాలింది. మీ వారికి కూడా ఫోన్ చేశాం. వస్తున్నారు.''

'ఎలా?' మనసు మొద్దుబారినట్లు అయింది. అయోమయంగా వుంది. రిసీవర్ జారిపోయిందో, క్రెడిల్ మీద పెట్టిందో తెలియదు.

ఇంటికి ఎలా చేరిందో అసలే తెలియదు. గాబరాగా వుంది.

ఇంటి ముందు పల్చగా జనం. ఏదో అశుభపు ఛాయలు.

'నా శ్రావణికి ఏమైయింది?' వంట్లో రక్తపుచుక్కలే నట్లుగా వుంది.

ఆమెను చూడగానే గుమ్మం ముందు వున్నవాళ్లు లోపలకు వెళ్లడానికి వీలుగా పక్కకు తప్పుకున్నారు. అందరి మొహాల్లోనూ ఆమె పట్ల సానుభూతి, జాలి.

అవతల ఇంట్లో వుండే కాత్యాయిని గబుక్కున ముందుకు వచ్చి ఆమె భుజాన్ని పొదివిపట్టుకుంది. ఇంకెవరో ఆమె కిందపడిపోకుండా వెనుక నుండి అదిమి పట్టారు. ఎవరి భుజం మీదో శ్రావ్య. ఎదురుగా ఖిన్న వదనంతో, కళ్ల నిండా నీటితో భర్త రాఘవరావు. కింద నేల మీద కళ్లు మూసుకొని శ్రావణి. గుండెల మీద నల్లగా కాలిన పెద్ద గాయం. ఆ గాయం తాలుకూ వాసనలు. అటు ఇటూ నేల మీద వేలాడుతున్న పింక్ కలర్ ఫ్రాక్. ఏం జరిగిందో కృష్ణవేణికి గ్రహింపుకురాగానే, గుండెలోని రక్తనాళాలు, కళ్లంట జలాజలా రాలాయి. 'నా బంగారు తల్లి' అంటూ కుప్పకూలిపోయింది

కృష్ణవేణికి అంతా శూన్యంగా వుంది. అన్నింటినీ పోగొట్టుకున్నట్లు వుంది. భగవంతుడి మాయాజాలంలో ఇరుక్కునట్టుగా వుంది. ఉప్పెనలా ఆగి, ఆగి ఆక్రందన, ఆవేదన, అంతలోనే మౌనం.

ఆమెకు గుర్తుకు వస్తూ వుంది.

ఉదయం తొమ్మిదన్నరవుతోంది. ఆఫీసుకు టైమ్ అవుతోంది. పన్లు ఇంకా కానేలేదు. పిల్లలిద్దరూ ఇంకా నిద్ర లేవలేదు. హడావుడిగా అటు ఇటూ తిరుగుతూ మధ్య మధ్యలో లేపుతూనే వుంది. ఊc.. ఊc... ఊc... అంటున్నారే కానీ లేవడం లేదు. ఇక లాభం లేదని శ్రావణి వీపు మీద చురుగ్గా ఒక్కటి అంటించింది. భుజం పట్టి లాగి బాత్రూంలోకి తోసింది. "త్వరగా ముఖం కడిగి స్నానం చేసిరా!" అంటూ

స్నానం చేసి వచ్చిన శ్రావణికి పింక్ కలర్ నైలాన్ ఫ్రాక్ తొడగబోయింది.

శ్రావణి తల తప్పిస్తూ అంది. ఛీ... ఈ ఫ్రాకు నాకొద్దు. చాలా పొట్టిగా వుంటుంది."

"అయితే ఏం, ఇంట్లోనే గదా!"

"వద్దమ్మా.. ఈ ఫ్రాకు వేసుకుంటే నాకు వూపిరి ఆడదు"

"నీ బొంద"

"చెల్లిని వేసుకోమను..నాకు టైట్"

"చెల్లికి ఇంకా టైట్...బొద్దుగా వుంటుంది గా!"

అయినా ఇద్దరూ వేసుకోకపోతే ఎలా? కొత్త ఫ్రాకు పాడవుతుంది. ఇంకొన్ని రోజులు పోతే అస్సలు పట్టదు." అంటూ బలవంతంగా తొడుగుతుంటే శ్రావణి అయిష్టంగా ముఖం పెట్టింది. "చెల్లి ఫ్రాకు నాకు వేస్తావేంటి? నువ్వెప్పుడు ఇంతే"

కృష్ణవేణి గుండెలు బా కొంది. "నా తల్లిని నేనే చంపాను"

ఆరోజు మధ్యాహ్నం వేళ

సూర్యభగవానుడి చం కనిప్పులకు భయపడి తలుపులు మూసుకొని, ప టి నిద్రలోకో, టీవీలో సినిమా చూస్తూనో గడిపే సమయమది.

ఆ సమయంలో శ్రావ్య అడిగింది. "అన్నం తిందాం ఆకలేస్తోంది"

అమ్మ వండిన అన్నం తర్వాత తిందాం. ముందు మనం అన్నాలాట ఆడుకుందాం" అంది శ్రావణి.

> ***తన బంగారు తల్లి నిప్పుల్లో చిదిమి పోవడానికి కారణం శ్రావ్య? తనా? తన ఉద్యోగమా? శ్రావ్య వెపు అలా చూసి కళ్లు మూసుకుంది. నా బంగారు తల్లి ఎంత యమ యాతన పడిందో? ఎంత విలవిలలాడిందో? ఒక్క ముద్దు అడిగితే ఒక్కసారి ఒక్కసారి ఇవ్వలేక పోయాను? ఎంత బాధపడిందో?***

"నాకు చాలా ఆకలేస్తోంది"

"అందుకే ముందు మనం త్వరగా వండుకుందాం. మనం వంట చేసుకుంటే బావుంటుంది కదా! కందిపప్పు తియ్యి. పప్పు వండుకుందాం"

"అబ్బా ఆకలేస్తోందే" శ్రావ్య అరిచింది.

"సరే అలాగే తిందాం. కానీ అమ్మ ఏం చేస్తుంది? పొయ్యి మీద కూర వండుతూ టైమైపోతోందంటూ గబగబ నిలబడే అన్నం తింటుంది కదా! మనం కూడా అంతే పప్పు వండుతూ అన్నం తినేద్దాం. పప్పు వుడికాక అన్నం వండుతూ బట్టలు మార్చుకుందాం. ఆ తర్వాత నువ్వు స్కూలుకి వెళతావన్నమాట. నేను ఆఫీసుకు వెడతాను"

"మళ్లీ స్కూలేమిటే, శలవులు కదా?"

"ఉత్తుత్తిగా...నువ్వు ఆ గదిలో స్కూలుకి వెళతావు. నేను నీకు తలదువ్వుతాను. పౌడరు రాస్తాను. నేను అమ్మను గదా!"

"అయితే నువ్వే స్కూలుకి వెళ్లు. నేనే అమ్మను"

నువ్వు చిన్నదానివి కదా! పెద్ద వాళ్లే అమ్మగా వుండాలి" అంటూ శ్రావణి దండేన వ్రేలాడుతున్న కండువాని వోణీలా వేసుకోబోయింది.

శ్రావ్యకి కోపం వచ్చింది. "నేను అమ్మని ఆ టవల్ నాకివ్వు. నేను వేసుకుంటా. నువ్వు హోం వర్క్ చెయ్యి. నేను అన్నం వండుతాను" అంటూ కండువా లాక్కుంది.

శ్రావణి కూడా గట్టిగా లాగుతూ, "అమ్మ చెప్పినట్లు వినాలి. నువ్వు కందిపప్పు డబ్బా తియ్యి"

"నేను తియ్యను"

"అది కాదే శ్రావ్య"

"విననను. నేనే అమ్మను" ఖచ్చితంగా చెప్పింది.

"అమ్మ వచ్చాక చెబుతా"

"నేనే అమ్మను" గట్టిగా అరుస్తూ ఓణి లాక్కుంది.

"సరే, నువ్వే అమ్మవి" శ్రావణి ఒప్పుందానికి వచ్చింది.

శ్రావ్యకి కండువాతో ఓణి వేసి, కుచ్చెళ్లని డ్రాయరులో దోపింది.

"నేనుపొయ్యి వెలిగిస్తా. నువ్వు కొవ్వొత్తి తియ్యి" ఆజ్ఞ జారీ చేసింది శ్రావ్య

శ్రావణి కొవ్వొత్తి తీసి గట్టు మీద పెట్టింది.

"నువ్వు కందిపప్పు తియ్యి" అంటూ శ్రావ్య ఆట గిన్నెల బుట్టని మంచం కింద నుండి తీసింది.

ఆట గిన్నెలు కొత్తవి. ఈ మధ్యనే ఫిబ్రవరిలో ఎగ్జిబిషన్‌లో కృష్ణవేణి కొన్నది. వాటి మీద మెరుపు కూడా ఇంకా చెరగలేదు. శ్రావణికి, శ్రావ్యకి వాటి మీద మోజు కూడా తీరలేదు.

కందిపప్పు నేను కడుగుతానంటే నేను" అంటూ ఇద్దరూ మళ్లీ పోట్లాడుతున్నారు. ఆఖరికి మళ్లీ శ్రావ్యే గెలిచింది. శ్రావణి కొవ్వొత్తి వెలిగిస్తుంటే శ్రావ్య పప్పు కడిగి స్టవ్ మీద పెట్టింది. చీపురు పుల్లలు తుంపి పొయ్యి కింద పెట్టింది.

శ్రావణి అడిగింది "నేను అంటించనా?"

"నువ్వేమీ వద్దు. నేనే అంటిస్తా. స్టవ్ అమ్మే అంటిస్తుందిగా రోజూ"

"అది కాదు శ్రావ్య!" ఏదో చెప్పబోయింది శ్రావణి.

"నువ్వెందు ప్రతిదానికీ అడ్డు వస్తావు" అంటూ శ్రావణిని గట్టిగా పక్కకు లాగింది. ఆ లాగడంలో శ్రావణి చేతిలోని కొవ్వొత్తి జారి శ్రావణి వేసుకున్న నైలాన్ ఫ్రాకు కుచ్చుల్లో ఇరుక్కుని గుండె దగ్గర సరసర కాలింది. కిటికీలో నుంచి వస్తున్న వెచ్చని గాలితో అక్కడే మరింతగా అంటుకుపోయి ఛాతినిండ మంటలు పరుచుకున్నాయి.

ఆ పిల్ల అరుపులు మూసి వున్న తలుపుల గుండ బయటకు వెళ్లి పక్కన టివి చప్పుళ్లతో కలిసిపోయి నీ సించిపోయాయి.

అయోమయంలో నుంచి తేరుకొని శ్రావ్య అక్క అరుస్తుంటే ఆ బాధలో తానూ భాగం పంచుకుంటూ ఏడ్వడం ప్రారంభించింది.

కాలిన నైలాన్ వాసన నెమ్మ నెమ్మదిగా పక్క ఇళ్లకు పాకింది.

విషయం అర్థమై నలుగురు చేరి తలుపులు పగల గొట్టేసరికి మంటలు ఆరాయి. ఆ పిల్ల శ్వాస కూడా ఆగింది. ఛాతి భాగంలో ఎర్రటి బొబ్బలు నివురుగ ప్పాయి.

కృష్ణవేణి కళ్లు విప్పి నిస్తేజంగా శూన్యంలోకి చూసింది. ఎదురుగా కాళ్లు చాపుకొని శ్రావ్య తల్లివైపే దీనంగా చూస్తోంది. అమ్మ ఎప్పుడు కళ్లు తెరుస్తుందా? అన్నట్లు.

తన బంగారు తల్లి నిప్పుల్లో చిదిమిపోవడానికి కారణం శ్రావ్య? తనా? తన ఉద్యోగమా? శ్రావ్య వైపు అలా చూసి కళ్లు మూసుకుంది. నా బంగారు తల్లి ఎంత యమ యాతన పడిందో? ఎంత విలవిలాడిందో? ఒక్క ముద్దు అడిగితే ఒక్కసారి ఒక్కసారి ఇవ్వలేకపోయాను? ఎంత బాధపడిందో? కృష్ణవేణి చెక్కిళ్ల మీదకు కన్నీళ్లు జారాయి. ఆ కన్నీళ్లను తుడిచాయి చిన్నారి చేతులు.

కృష్ణవేణి కళ్లు విప్పింది "అమ్మా ఏడ్వకమ్మా" అన్నట్లు తల్లి వైపు చూసింది శ్రావ్య. తల్లి గుండెల్లో ఒదిగిపోవాలని చూస్తోంది. వాత్సల్యంగా కూతురిని హృదయానికి గాఢంగా హత్తుకుంది కృష్ణవేణి.

ఆరోజు శ్రావ్యకి స్కూలు లేదు. దగ్గరలో వున్న క్రెష్‌లో శ్రావ్యని వదిలి హడావుడిగా బస్ కోసం పరుగెత్తింది కృష్ణవేణి.

ఆఫీసులో కూచొని కంప్యూటర్ ఆన్ చేసింది.

మౌస్‌ని కదిలించింది.

'శ్రావణి నా బంగారు తల్లి. నా పసిడి మొగ్గ ఎంత యమ యాతనపడి కన్ను మూసిందో? ఒక్క ముద్దు ఇవ్వలేకపోయిన దుష్టురాలిని. నేను బ్రతకడం ఎందుకు?'

నా చిట్టి తల్లి శ్రావ్య ఏం చేస్తుందో? అసలే అల్లరి పిల్ల. తోటి పిల్లలు నా తల్లిని కొట్టరు కదా? ఆయా విసుక్కోదు కదా? పాలు తాగిస్తుందో లేదో?

"ఏమండీ కృష్ణవేణి గారూ, త్వరగా టైప్ చేసి నోట్ ప్రింటవుట్ తియ్యండి"

తలూపింది కృష్ణవేణి

★